

HÜSÂMEDDİN ÇOBAN

**Selçuklular'ın
Kastamonu uç beyi
ve Çobanoğulları Beyliği'nin
kurucusu.**

Bazı tarihçilere göre Anadolu fâtihî Kuttalmışoğlu Süleyman Şah'ın büyük emirlerinden Karategin'in soyundan gelir. Yazıcızâde Ali onun Kayı boyuna mensup olduğunu belirtmektedir (*Tevârih-i Âli Selcûk*, s. 320). Yazıcızâde'nin bu iddiasının doğruluğunu te'yid edecek kesin bir delil mevcut değilse de Kastamonu - Ankara yöresinde büyük bir Kayı zümresinin varlığı bu görüşü kuvvetlendirmektedir. İbn Bibî'deki kayıtlara göre 608 (1211-12) yılında Kastamonu melikü'l-ümerâsı olarak görülen Hüsâmeddin Çoban'ın beyliğinin başlangıcı II. Kılıcarslan (1155-1192) zamanına kadar götürülebilir. I. İzzeddin Keykâvus (1211-1220) ve I. Alâeddin Keykubad (1220-1237) zamanlarında da Bizanslılar'a karşı çeşitli gazâlar yapan Hüsâmeddin Çoban bu sa-yede çok ganimet elde etmiş, bunlardan bir kısmını zaman zaman Anadolu Selçuklu sultanına da göndermiştir (*el-Evâmîr-ül-'alâ'iyye*, s. 220-221).

Hüsâmeddin Çoban'ın en önemli faaliyetini Kırım'a yaptığı askerî harekât teşkil eder. Nitekim Alâeddin Keykubad'ın, Kırım'da Karadeniz sahilinde önemli bir ticaret şehri olan ve Moğol akınları sırasında Rumlar'ın eline düşen Suğdak'ı kurtarmakla görevlendirdiği Hüsâmeddin Çoban, kumandasındaki Türk donanmasıyla Kırım sahiline başarılı bir çıkarma yapmış ve Suğdak'ı kurtarmıştı. Böylece iyi bir kumandan olduğunu bu deniz seferinde de ispatladıktan başka elçiler göndererek Kıpçak hanının ve Rus knezlerinin itaatlerini de sağladı. Suğdak'ta iki haftadan az bir zaman içinde büyük bir cami yaptıran ve buraya imam ve müezzinler, şehre de bir kadı tayin eden Hüsâmeddin Çoban daha sonra bol ganimetle Kastamonu'ya döndü (1224). Onun bu yöredeki faaliyetleriyle efsanevî bir şöhrate sahip olduğu *Saltuknâme*'nin verdiği bilgilerden anlaşılmaktadır (I, 164-166).

Devrin kaynaklarında dürüst, kahraman, cömert, âdil ve ümerâ arasında seçkin bir kişi olarak nitelendirilen Hüsâmeddin Çoban hayatı boyunca Kuzeybatı Karadeniz bölgesinde gazâ ile meşgul olmuştur. Suğdak seferinden sonra adına pek rastlanmayan Hüsâmeddin'in ölüm tarihi belli değildir. Hüsâmeddin Çoban'dan sonra Kastamonu Beyliği'ne oğlu Alp Yürek geçmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Bibî, *el-Evâmîr-ül-'alâ'iyye*, s. 133, 137-138, 220-221, 300-323; a.e.: *Târih-i Selcûki-yân-ı Rûm-i Türkî* (*Tevârih-i Âli Selcûk* içinde, ilâvelerle trc. Yazıcıoğlu Ali, nşr. Houtsma), Leiden 1902, III, 320; Ebülhayr Rûmî, *Saltuknâme* (nşr. Şükrü Halûk Akalın), Ankara 1988, I, 164-166; Osman Turan, *Selçuklular Zamanında Türkiye Tarihi*, İstanbul 1971, s. 301, 329, 611; Yaşar Yücel, *Çoban-oğulları Candar-oğulları Beylikleri*, Ankara 1980, s. 21, 36-40, 49, 129.

AYDIN TANERİ

HÜSÂMEDDİN DEDE EFENDİ

(bk. AHMED HÜSÂMEDDİN DEDE).

HÜSÂMEDDİN EFENDİ, Âtîfzâde
(1799-1871)

Osmanlı şeyhülislâmı.

İstanbul'da doğdu. Kütüphanesiyle meşhur Defterdar Âtîf Efendi sülâlesine mensup olup dedesi Reisülküttâb Mehmed Celâleddin Efendi, babası III. Selim devri âlimlerinden Cemal Efendi'dir. Tahsilini babasının ve devrin tanınmış âlimlerinin yanında tamamlayarak 1229'da (1814) ruûsunu aldı. Müderrislik silsilesini süratle katederek mahreç mevleviyetiyle Selânik kadısı oldu. Ardından Mekke pâyesini aldı ve evkaf müfettişliği vekâletine, arkasından da Edirne'de teşkil edilen Meclis-i Kebîr-i Eyâlet üyeliğine getirildi (1265/1849); bir yıl sonra kendisine İstanbul pâyesi verildi (Lutfî, IX, 37); 1267'de (1851) Bursa Meclis-i Kebîri üyesi oldu (a.g.e., IX, 47). Bulunduğu görevlerde gösterdiği liyakata mükâfat olarak İstanbul pâyesini aldı, İstanbul'a geldikten sonra Encümen-i Dâniş ve Meclis-i Maârif üyeliğinde bulundu. 15 Muharrem 1269'da (29 Ekim 1852) Meclis-i Maârif-i Umûmiyye üyeliği (Cevdet, IV, 63), 1272'de (1855) Anadolu kazaskerliği pâyesi verilip (Lutfî, IX, 128) Meclis-i Maârif reisliğine, daha sonra Bâb-ı Fetvâ'da Meclis-i İntihâb-ı Nüvvâb-ı Şer' reisliğine tayin edildi. 1276'da (1859-60) bilfiil Anadolu kazaskeri olduktan sonra Rumeli kazaskerliğine, bunun ardından Mehmed Sâdeddin Efendi'nin yerine 11 Cemâziyelâhîr 1280'de (23 Kasım 1863) şeyhülislâmlığa getirildi (a.g.e., X, 103,105). Aynı yıl Birinci Murassa' Osmânî nişanı ile taltif edildi. İki yıl sekiz ay on altı gün bu makamda kaldıktan sonra 27 Rebülevvel 1283'te (9 Ağustos 1866) görevden alındı. Bu konuyla ilgili hatt-ı hümayunda herhangi bir sebep belirtilmemektedir (a.g.e., XI, 15). İlimiye

geleneğine göre, bir iki istisna dışında XIX. yüzyılın ikinci yarısına kadar mâzül şeyhülislâmlara başka görev verilmemişken 1285'te (1868) Hüsâmeddin Efendi'ye Meclis-i Âli üyeliği verilerek bu gelenek değiştirilmiş oldu. 1288'de (1871) vefat eden Hüsâmeddin Efendi Üsküdar'da aile mezarlığına defnedildi.

Mütevazi bir kişiliği olan Hüsâmeddin Efendi'nin tarih bilgisine sahip olduğu, gayretli kimseleri teşvik ettiği, nitekim Rumeli kazaskerliği yaparken Ahmed Cevdet Efendi'yi (Paşa) himaye ettiği bilinmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Cevdet, *Tezâkir*, IV, 63; Lutfî, *Târih*, IX, 37, 47, 125, 128, 162; X, 103, 105, 113; XI, 15; XII, 7; XIII, 11, 27, 58; *İlmiyye Salnâmesi*, s. 594-595; Karal, *Osmanlı Tarihi*, VII, 140; Dânişmend, *Kronoloji*?, V, 154.

MEHMET İPŞİRLİ

HÜSÂMEDDİN el-HÂCİRİ

(bk. HÂCİRİ).

HÜSÂMEDDİN HÜSEYİN ŞAH

(ö. 965/1557'den sonra)

Şeyh Hamdullah mektebinin önde gelen hattatlarından.

Hüsâmeddin Halife olarak da tanınır. Aslen Amasyalıdır. Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'nde kayıtlı (Emanet Hazinesi, nr. 355) en'âm-ı şerif ketebesinde babasının adı Abdullah olarak geçmektedir. Hüseyin Şah, Sabancı koleksiyonunda mevcut kendi yazdığı bir dua mecmuasının ketebesinde Şeyh Hamdullah'ın kölelerinden olduğunu belirtmiştir. Ancak Hüseyin Hüsâmeddin, Koca Mustafa Paşa'nın vakfiye defterindeki bir kayda dayanarak babasının Kemalpaşazâde Halil Bey'in oğlu olduğunu ileri sürmektedir (*Amasya Târîhi*, IX, 23).

Hüsâmeddin Hüseyin aklâm-ı sitteyi Amasya'da Şeyh Hamdullah'tan öğrenerek icâzet aldı. Hocasına olan bağlılığı ve kabiliyeti sayesinde onun yakınlığına kazanarak gözde talebeleri arasına girdi. Hocasının oğlu Mustafa ile beraber büyüdü ve bu sebeple hocasından daha çok istifade etme imkânı buldu. Aklâm-ı sittede zamanının güçlü bir hattatı idi. Mevcut örneklerden nesihtattını hocası kadar güzel yazdığı anlaşılmaktadır.

II. Bayezid'in tahta geçmesinden (1481) sonra Şeyh Hamdullah'la beraber İstanbul'a giden Hüsâmeddin Şah 898'de (1492-

Hüsâmeddin
Hüseyin Şah'ın
nesih
hattıyla
yazdığı
En'âm
süresinin
ilk sayfası
(TSMK, Emanet
Hazinesi,
nr. 355)

93) Dîvân-ı Hümâyûn, 911'de (1505) Hazîne-i Âmire kâtipliğine tayin edildi. I. Selim'in tahta geçmesi üzerine (1512) hocası ile birlikte Alemdağ'ında inzivaya çekildi. Emekli olduktan sonra Üsküdar'da ikamet etti.

Hüsâmeddin Şah'ın ölüm tarihiyle ilgili farklı rivayetler vardır. Hüseyin Hüsâmeddin, şer'î sicillerde gördüğü bir kayda dayanarak 949'da (1542) vefat ettiğini ileri sürmektedir; ancak hattatın yazdığı bir en'âm-ı şerif ketebesinden onun 965 (1557-58) yılında hayatta olduğu anlaşılmaktadır. Müstakimzâde *Tuhfe*'de 1000 (1591-92) yılına kadar ömür sürdüğünü kaydetmişse de bu uzak bir ihtimaldir. Hüsâmeddin Şah'ın Şeyh Hamdullah'ın yanına defnedildiği bilinmekle beraber bugün kabrinin yerini tesbit etmek mümkün değildir.

Şeyh Hamdullah üslûbunda pek çok eser vererek talebe yetiştirmiş olan Hüsâmeddin Şah bu mektebin gelişmesinde önemli rol oynamıştır. Fakat onun İstanbul kütüphanelerinde sadece iki eseri tesbit edilebilmiştir. Bunlardan biri, Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'nde kayıtlı (Emanet Hazinesi, nr. 355) 12,3 × 18,6 cm. ebadında, 965 (1557-58) tarihli, nesih hattıyla yazılmış, her sayfasında on bir satır bulunan, serlevha ve durakları tezhipli yirmi bir varaklık en'âm-ı şeriftir. Türk ve İslâm Eserleri Müzesi'nde kayıtlı (nr. 2431) murakka' içinde ise nesih kâtiları vardır. Ayrıca Sabancı koleksiyonunda serlevhası tezhipli, ketebeli, tarihsiz, her sayfada sekiz satır bulunan nesih hattıyla yazılmış bir dua mecmuası mevcuttur.

BİBLİYOGRAFYA :

Gülzâr-ı Savâb, s. 56; Suyolcuzâde, *Devhâtü'l-küttâb*, s. 35; Müstakimzâde, *Tuhfe*, s. 177; Habîb, *Hat ve Hattâtân*, İstanbul 1305, s. 108; Hüseyin Hüsâmeddin [Yasar], *Amasya Târîhi*, Süleymaniye Ktp., Mikrofilm Arşivi, nr. 3681-3682, IX, 23-25; Muhittin Serin, *Hattat Şeyh Hamdullah: Hayatı, Talebeleri, Eserleri*, İstanbul 1992, s. 63; M. Uğur Derman, *Sabancı Koleksiyonu*, İstanbul 1995, s. 72.

MUHİTTİN SERİN

HÜSÂMEDDİN PAŞA CAMİİ

Makedonya'nın İştîp şehrinde
XV-XVI. yüzyıllarda
yapıldığı tahmin edilen cami.

Hüsâm Paşa Camii olarak da anılır. Ne zaman yapıldığı kesin biçimde tesbit edilemeyen cami, Ekrem Hakkı Ayverdi'nin bildirdiğine göre *Vakıf Defteri*'nde (nr. 758, s. 67-11) Tekye-i Bâlâ mahallesinde gösterilmektedir. Evliya Çelebi 1072'de (1661-62) uğradığı İştîp'teki (Stip) camiler arasında bu eserin adını da vermektedir. Mimarisi Osmanlı yapı sanatının erken bir dönemine işaret eder. Ayverdi'nin oldukça harap durumda ve kapalı bulunduğu cami günümüzde (1998) Ortodoks kilisesi olarak kullanılmaktadır.

Dıştan 12 × 12 m. kadar ölçülerde kare planlı olan cami, düzenli bir teknikle itinalı biçimde işlenmiş kesme taşlardan yapılmıştır. Girişinde dört sütuna dayanan üç bölümlü ve sivri kemerli bir son cemaat yeri vardır. Kible tarafına nisbetle kot farkı olduğundan son cemaat yeri yüksekte kalmıştır. Buraya tam ortada iki taraflı yedişer basamaklı merdivenle çıkılır. Son cemaat yerinin orta kemeri, yanlarda bulunan iki kemerden daha değişik olarak beyaz ve kırmızı taşlardan örülmüştür. Orta kemerin daha gösterişli olmasına itina edilmiştir. Dört sütundan ikisine mukarnaslı başlık konulmasına karşılık köşelerdekilerin daha sade baklavalı başlıkları vardır. Caminin girişi de yine çift renkli taşlardan bir sivri kemer içinde açılmıştır. Sütunlardan yanlardakiler beyaz mermerden, ortadakiler ise renkli porfirdendir.

Hüsâmeddin Paşa Camii'nin kible tarafında kare bedeninden dışarı taşan beş köşeli, apsileri andıran bir mihrap çıkıntısı vardır. Böyle köşeli mihrap çıkıntıları, İstanbul'da Fâtih Sultan Mehmed dönemi mimarisinde az da olsa görülmüştür. Çinili Köşk'ün arka cephesinde böyle bir unsur yer aldıktan başka Dâvud Paşa Camii'nde de mihrap İştîp'tekin benzeri bir çıkıntı içine yerleştirilmiştir. Ayrıca 1918

yangınından sonra bütünüyle yok olan Fâtih Külliyesi Dârüşşifâsi'nin ana mekânı kare ve kubbeli bir plana sahip olup önünde aynen Hüsâmeddin Paşa Camii gibi beş cepheli ve pencereci bir çıkıntısı bulunuyordu. Yine İstanbul'da Eğrikapı'da XVI. yüzyıl sonlarında yapılan İvaz Efendi Camii'nde mihrap dışarı taşan bir çıkıntı içinde olmakla beraber bu kısım dikdörtgen planlıdır. Edirne'de XV. yüzyıl eseri Beylerbeyi Camii'nin mihrabı da beş köşeli bir çıkıntı içindedir. Bu benzerlikler ve duvarlarının taş işçiliği, Hüsâmeddin Paşa Camii'nin XV-XVI. yüzyıllarda yapılmış bulunduğunu destekleyen unsurlardır.

Çıkıntıda altta sivri hafifletme kemeri altında dikdörtgen pencereler vardır. Üstte ise yine sivri kemerli daha ufak pencereler sıralanmıştır. Çıkıntının yarım kubbesi de beş köşeli pencereci bir kasnağa oturur. Kare biçimli harimin üstündeki kubbe sekiz köşeli ve pencereci. Daha çok Rumeli'deki Osmanlı dönemi eserlerinde rastlanan bir özellik olarak kubbe kasnağı Hüsâmeddin Paşa Camii'nde de hayli yüksek tutulmuştur. Ayverdi, ziyaretinde bu eserin pencerelerinin büyük kısmının moloz taşlarla doldurulmuş olduğunu bildirmektedir. Geniş profilli silmeler yapının duvar, kasnak ve kubbe ayırımını kuvvetli biçimde vurgular.

Sağda bulunan ve esas bina gibi kesme taştan olduğu anlaşılan minarenin sadece çok cepheli kürsüsü ile pabuç kısımları ayakta kalmıştır. Pabuç bitimine işaret

Hüsâmeddin Paşa Camii ve planı - İştîp / Makedonya

